

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/22/2019
Identifikačné číslo spisu: 5817010286
Dátum vydania rozhodnutia: 03.07.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5817010286.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudkýň JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL.M. a JUDr. Aleny Šiškovéj na neverejnom zasadnutí konanom 3. júla 2019 v Bratislave, v trestnej veci obvineného D. T., pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona prejednal dovolanie podané obvineným D. T. proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 3To/39/2018 zo 6 septembra 2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného D. T. odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp. zn. 6T/128/2017 zo 17. apríla 2018, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 3To/39/2018 zo 6. septembra 2018 bol obvinený D. T. uznaný za vinného zo spáchania prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona pre skutok, že:

- dňa 16. augusta 2016 v čase okolo 23.40 hodiny, v blízkosti ulíc Kukučínová - Zápotočná v meste Trstená, okres Tvrdosín, počas vykonávania kontroly D. T. ako vodiča vozidla Mitsubishi Pajero, evidenčného čísla Q. XXX I., hliadkou Obvodného oddelenia PZ Trstená v zložení npráp. M. M. a npráp. Q. H., po tom čo D. T. vystúpil z kontrolovaného vozidla a dal sa na útek, čomu sa snažil zabrániť npráp. Q. H., ktorému na pomoc pribehol npráp. M. M. s tým, že D. T. sa spoločne snažili nasadiť putá, nakoľko kládol aktívny odpor, kde počas uvedeného služobného zákroku príslušníkov PZ voči D. T., z kontrolovaného vozidla vybehol D. T., narodený XX. M. XXXX, ktorý sa vo vozidle nachádzal ako spolujazdec a tento v snahe pomôcť kontrolovanému D. T., voči ktorému smeroval služobný zákrok, pribehol k npráp. M. M., tohto jednou rukou chytil za krk a začal ho ťahať preč, pričom ho minimálne 1-krát udrel do ľavého boku, kde na výzvu policajta, aby v konaní prestal, nereagoval až kým nebol odtlačený preč npráp. Q. H., čím uvedeným konaním spôsobil npráp. M. M., podľa odborného vyjadrenia, pohmoždenie mäkkých častí ľavej strany hrudníka v prednej dolnej časti, viacpočetné pohmoždeniny a odreniny krku a prednej časti hrudníka vpravo, pohmoždenie a odreniny predlaktia vpravo.

Za spáchanie tohto prečinu mu bol uložený podľa § 323 ods. 1, § 56 ods. 2, § 36 písm. j), písm. l), § 38 ods. 3 Trestného zákona peňažný trest vo výške 300,- (tristo) eur a podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona ustanovený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) dní.

Proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 3To/39/2018 zo 6. septembra 2018 podal dovolanie obvinený D. T. z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku preto, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom preto, že bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu a preto, že napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Obvinený navrhol, aby najvyšší súd vyslovil, že rozsudkom Krajského súdu v Žiline, bol porušený zákon v ustanovení § 322 ods. 3 Trestného poriadku a v konaní, ktoré mu predchádzalo, v ustanovení § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, v ustanovení § 8 Trestného zákona, v ustanovení 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku a § 2 ods. 12 Trestného poriadku, § 2 ods. 19 Trestného poriadku a to v neprospech obvineného D. T. a zároveň, aby najvyšší súd zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline vo výroku o vine a vo výroku o treste a jemu predchádzajúci rozsudok Okresného súdu Námestovo, taktiež vo výroku o vine a treste, a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Okresnému súdu Námestovo, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Obvinený v dovolaní argumentoval absolútne zhodne ako v odvolaní, keď obsah dovolania od strany 4 po poslednú stranu tvorí skopírované odvolanie. Obhajoba si nedala ani toľko námahy, aby v dovolaní zmenila aspoň slovosled, resp. aspoň „poprehadzovala“ odseky, nehovoriac o tom, že dovolanie neobsahuje žiadne iné, či nové skutočnosti oproti odvolaniu. Aj takto podané dovolanie by mohlo byť opodstatnené, ale len vtedy, ak by rozhodnutie odvolacieho súdu bolo arbitrárne a nereagovalo by na odvolacie argumenty obvineného. To sa ale v predmetnej veci nestalo.

K dovolaniu sa vyjadril prokurátor nasledovne:

„Odsúdený D. T. formálne uvádza dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) a písm. g) Trestného poriadku. Dovolacie dôvody odsúdený bližšie nekonkretizuje. Jeho argumentácia bola v podstate obsiahnutá už v odvolaní voči prvostupňovému rozsudku, kde Krajský súd v Žiline vo svojom rozsudku sa s uvedenou argumentáciou riadne vysporiadal, a s predmetným odôvodnením sa v celom rozsahu stotožňujem a naň poukazujem. Navrhuje, aby dovolanie odsúdeného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku najvyšší súd odmietol.“

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku), zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne a obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného D. T. nie je dôvodné, pretože je zjavné, že nie sú splnené podmienky a poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012-I).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodit', a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku), preto Najvyšší súd

Slovenskej republiky podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľa, zodpovedajúce dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré im nezodpovedajú.

V úvode svojej argumentácie dovolací súd konštatuje, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v súdnom procese v Slovenskej republike odvolanie. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z najvyššieho súdu tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

Najvyšší súd uvádza, že Krajský súd v Žiline erudovane, zrozumiteľne, presvedčivo a vyčerpávajúco reagoval na všetky obhajobné argumenty prezentované v odvolaní tak, že dovolaciemu súdu nenechal takmer žiadny priestor na dopĺňajúce úvahy a závery. Dovolací súd s ohľadom na bezchybnosť, ucelenosť a správnosť záverov krajského súdu, odkazuje na odôvodnenie rozsudku krajského súdu s tým, že nepovažuje za potrebné opakovane (ale inými slovami) reagovať na pôvodné námietky obhajoby v odvolaní (zhodne v dovolaní).

Najvyšší súd môže len stručne doplniť, že obvinený D. T. bol uznaný za vinného zo spáchania trestného činu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, podľa ktorého „ kto použije násilie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa potrestá sa...“.

Súčasťou objektívnej stránky skutkovej podstaty tohto trestného činu nie je následok v žiadnej forme (podmienkou naplnenia objektívnej stránky skutkovej podstaty tohto trestného činu, teda nie je spôsobenie ublíženie na zdraví). Preto pre rozhodnutie súdov nie je a nebolo podstatné, či a aké zranenia obvinený mal spôsobiť, či spôsobil poškodenému. K objasneniu tejto okolnosti (ktorej obhajoba venovala značnú energiu, str. 2 až 5 odvolania, str. 4 až 7 dovolania), je síce dôležité na špecifikáciu skutkovej vety (trestný čin by bol spáchaný aj bez uvedenia zranení v skutkovej vete) a zároveň ale len ako dôkaz dopĺňujúci, či podporný k rozhodujúcim dôkazom, ktorými sú najmä výpovede svedkov M. M. a Q. H., ktorý môže potvrdzovať, resp. vyvracať ich tvrdenia. Nakoľko si poškodený neuplatnil voči obvinenému v trestnom konaní nárok na náhradu škody, presné určenie rozsahu zranení nebolo nevyhnutné a ani potrebné, a to ani pre prípadné rozhodnutie súdu o nároku na náhradu škody.

Vo svetle uvedeného neobstojí tvrdenie dovolateľa, že: „Posúdenie otázky, či poškodený utrpel zranenia, ktoré opisuje pri svojej výpovedi, resp. ktoré sú uvedené v lekárskej správe z ošetrenia a či mu tieto zranenia spôsobil obžalovaný je otázkou kruciálnou pre vyvodenie trestnej zodpovednosti voči obžalovanému a zároveň je zrejmé, že táto otázka mohla byť objasnená iba na základe odborných znalostí v znaleckom posudku“.

Kruciálnou (rozhodujúcou, rozhodnou) by sa táto okolnosť stala vtedy, ak by obvinený bol stíhaný, napr. za spáchanie trestného činu podľa § 323 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, v ktorom je spôsobenie ublíženie na zdraví nevyhnutnou podmienkou na konštatovanie naplnenia aj následku v objektívnej stránke skutkovej podstaty trestného činu. To ale nie je tento prípad. Preto najvyšší súd nemohol akceptovať argumenty obhajoby v tomto smere.

K nevykonaniu navrhnutých dôkazov najvyšší súd doplnia, že súd nie je povinný vykonať dôkazy navrhnuté stranami konania, či vyhovieť návrhom strán na doplnenie dokazovania, lebo v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku a § 2 ods. 11 Trestného poriadku má v rámci rozsahu vlastnej úvahy možnosť zvoliť vhodné dôkazné prostriedky na spravodlivé rozhodnutie.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných

právných predpisov (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

Okresný súd na str. 8 svojho rozsudku, ale aj krajský súd na str. 10 rozsudku vysvetlili, prečo nebolo potrebné dokazovanie doplniť o navrhované dôkazy a prečo tieto boli odmietnuté, preto ani vyjadrenie obvineného v dovolaní „v odôvodnení rozsudku absentujú dôvody zamietnutia vykonania dôkazu“ (str. 13 dovolania), nepovažuje najvyšší súd za prijateľné.

K porušeniu práva obvineného na obhajobu, spôsobom prezentovaným v dovolaní (a ani iným spôsobom) nedošlo, pričom nevyhovenie jeho požiadavke na ďalší postup súdu pri dokazovaní podľa jeho predstáv, nevyvolalo pre obvineného negatívne ovplyvnenie práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) a práva na obhajobu (špeciálne) tak, aby tento postup súdu mohol byť považovaný za taký nedostatok súdneho konania, ktorý by oprávňoval najvyšší súd vysloviť naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a ani podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Pokiaľ obvinený odôvodnil naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku najmä rozborom dôkaznej situácie (od str. 5 v podstate po str. 14), tak dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu, zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i k hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie.

Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd, v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdov nižšieho stupňa.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upraveného v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Skutok uvedený vo výrokovej časti rozsudku Okresného súdu Námestovo obsahuje všetky informácie a okolnosti priebehu skutkového deja, nevyhnutné na identifikáciu tam uvedeného konania ako prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Okresný súd teda nepochybil, keď konštatoval naplnenie všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty označeného trestného činu, pretože skutková veta je kompletná na vyslovenie takéhoto záveru.

Kompetencie najvyššieho súdu v rámci prieskumného konania vyvolaného dovolaním týmto končia, nakoľko najvyšší súd nie je oprávnený preskúmať ani meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku.

S ohľadom na uvedené, neostáva najvyššiemu súdu iné len konštatovať, že nezistil naplnenie ani dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.